

הנסיכה מאנגליה והחתן שת"א

מסתובב בחוצות תל-אביב: רזה, פנים אציליות, זקן בלונדי ועיני תכלת — עליה מישו לחשוב כי לפניו אחד משרידי ה"רומנטיקה" (היו זמנים) של מלחמת העצמאות. אולם איש זה נושא בלבבו דרמה כמעט הירואית בסגנון המאות הקודמות. הוא הציע את עצמו לנסיכה האנגלית הצעירה מרגריט רוז ומטפה את הכוונות

הינץ היינריך קסטראן הצעיר...

הכנות ביותר לשאתה לאשה. אולם — מזה חדשים אין הנסיכה עונה להצעה זו, ו"הדבר כמעט שהגיע בימים אלה לסכסוך דיפלומטי בין ישראל הצעירה ובריטניה הגדולה.

רעיונו המדיני של הינץ היינריך קסטראן לאן הוא לייסד פדרציה ימית-יבשתית אשר בה תהיה ההגמוניה לשתי המדינות: יש"ר ובריטניה הגדולה. כל האינטרסים של שתי המדינות זורמים בהחלט, לדעתו, לנ"קודה אחת. כדי שישא הדבר אופי מורח היכוני קבע ה. ה. קסטראן את מושבו של מטה הפדרציה בעזה, אך הואיל ואין הקריה הזאת שוכנת לפי שעה בישראל — חש הוא עדיין את עצמו כאחד שנמצא ב"גלות. אבל דבר זה אינו מהווה מכשול לתכנית הגשואים. שמענו כבר בהיסטוריה על מלכים ונסיכים שבאו בברית הגשואים בעוד בירתם ביד הכובש הזר. גשואיו של בן ישראל עם בתו השניה של המלך ה"אנגלי היו מהדקים ביותר, ללא ספק, את הקשר בין ישראל ובריטניה.

אך הנסיכה האנגלית, הידועה בחכמותיה — למשל: היא פילרטה (אין זה ב"עברית?) עם דני קיי, הקומיקאי, בעת ביקורו באנגליה, דבר שערור בקורת ח"רפפה בחצר המלך — אותה נסיכה צעירה לא השיבה כלל למכתביו של קסטראן. הלך קסטראן לקונסוליה הבריטית בתל-אביב ודרש התערבות. אין המדובר כאן בענין סנטימנטלי-איש, אלא בתכנית מדינית: לכן יש מקום, לדעתו של ה. ה. קסטראן, להתערבותו של בא"כוח בריטי-ניה בישראל. ואכן, קבלוהו הבריטים כי ת"א יפה, אך משום מה לא ניתנה לו תשובה מספקת. ואז החל לבוא לקונסוליה לעתים קרובות יותר, עד אשר פנתה ה"קונסוליה הבריטית בעניין זה למשרד ה"חוץ הישראלי.

שמו של קסטראן היה ידוע למשרד ה"חוץ. במכתב שנשלח ע"י מנהל הסקס, מר מיכאל סימון, לקונסוליה נאמר כי זוהי תכנית חדשה של קסטראן, מאחר שבש"עתו ביקש לשאת לאשה את בתו של ראש הממשלה מר בן-גוריון, דבר אשר — כך מודיע מר סימון להרגעת הבריטים — "לא יצא לפועל".

בשלב הסופי של התפתחות סנטימנט-לית-מדינית זו הוזמן קסטראן למשרד ו"שם הוסבר לו כי המדינה רואה את תכ"ניתו כעניין הפרטי בלבד. כלומר: רשאי לכתוב אל הנסיכה (כאשה) כאוות נפשו, אך אסור עליו לבקר בעניין זה בקונסוליה הבריטית או בדירתה הפרטית של הנספחים (ובפרט בהיותו מפתח את הילדים במקום).

פצצה נפלה בשייך-מונים

"הצלה צפון" הכריז המקשר בקול חרוגני ואדיש לתוך השפופרת. ענה לו קול יותר אדיש: "פצצה נפלה על הבית הראשון מימין לגשר שייך מונים... ישנם חרוגים ופצועים..."

המקשר רשם את ההודעה, והעביר את הפתק למפקד אנשי המשמר האזרחי במקום. הלה פנה לאחד האנשים, צעיר שהתבלט בתוך יתר האנשים שכולם עברו את גיל הארבעים ויותר. "פצצה נפלה ליד גשר שייך-מונים. קח שתי כיתות וסע לשם."

לאורך הכביש החדש לנתניה רחשה תנועה כבדה ואיש לא התעכב ליד הגשר, כאילו לא אירע דבר. בדרך המוליכה ימינה מן הגשר עמדו אמבולנס של מגן דוד אדום, מכונית מכביאש, וקבוצת אנשים, מהם נושאים פנסים ומהם חבושים כובעי-פלדה.

המכונית עם שתי הכתות נעצרה לידם, ואחד האנשים פנה לבחור שישב ליד הנהג ושאל: "אתה מפקד יחידת ההצלה?" וכ"נענה בחיוב, מסר פרטים על האסון. פצצה גדולה נפלה כשמונה מטרים מהבית הגדול. כל הקיר החיצוני התמוטט, והגג של הקומה העליונה נהרס אף הוא. בקומת הקרקע נמצאים 5 פצועים ובקומה א' הרוג אחד. מה יש לעשות?"

המפקד הצעיר התקרב בכובד ראש לבנין המפוצץ, בדק את השטח מסביב ונתן את ההוראות. האמבולנס יכול להתקרב עד כאן ללא כל סכנה, אנשי יחידת הה"צלה יפנו את ההרסות, יש לתמוך בחלק הגג לבל יתמוטט אף הוא, ההרוג יכול בינתיים לחכות.

אנשי מגן דוד אדום, חובש ושתי אחיות, התקדמו. "היכן הפצועים?" הוצאנו אותם החוצה שלא יפריעו לאנשים הגרים בדירתה, הודיע אחד. הוא שכח כנראה כי לא קיימת כבר כל דירה, ובודאי שלא קיימים דיירים.

החובש ניגש לאנשים, קרא את הפתקים שכל אחד מהם הגיש לו: "סריטות בפנים וחתך עמוק בשוק הימני", "שבר בעצם הורוע השמאלי" וכו'.

אחרי הטיפול עלו כל האנשים שוב על המכוניות ועזבו את המקום. תמרון ה"הגא" (הגנה אנטי-אווירית) הסתיים ב"הצלחה..."

הרחוב המפורסם ביותר

רחוב לילינבלום אינו דומה ל"פליט סטריט" המפורסם שבלונדון (רחוב העתונים). רק מערכת עתון אחד נמצאת בו, היא מערכת "העולם הזה". ובכל זאת הרי הוא כיום הרחוב המפורסם ביותר באירופה. ליתר דיוק יש להוסיף: הוא ידוע למש"טרת פריז, ציריך, ג'נבה, לונדון וכו'. ולא פחות מזה — אנשים שונים "העומדים בקשר" עם הארץ...

קצין משטרת ישראל, שביקר בכמה ארצות אירופה נוכח לדעת, כי "רו-לי-לינבלום" הוא שם ידוע למדי למשטרת פריז ובאותה מדה ידוע הוא כ"לילינבלום שטראסה" בברלין וציריך, ובמדת מה אף

כ"לילינבלום סטריט" בלונדון. מניין להם, לשוטרי כל העולם, העניין הזה ברחוב ב"תל אביב, שנקרא ע"ש אחד מגדולי תנ"ך עת ההשכלה וחבת ציון, שמת באודיסה לפני 40 שנה? אכן, לא בשל כל אלה י"דוע הרחוב באירופה, אלא בזכות מצרבי המזון למיניהם, זהב, שעונים וחפצים אחרים הזורמים לכאן מכל אפסיים. מסתבר, כי רחוב לילינבלום הפך בחדשים האחרונים למעין מרכז עולמי לחליפין, מכירה וקניה (ומי יודע מה עוד מתרחש ברחוב הסואן הזה במרכז תל אביב?) בני תל אביב יודעים רק כי מדי פעם נראים כאן שוטרים, המקיפים את הסביבה ועורכים חיפושים. בשבוע האחרון נערכו פעמיים חיפושים כאלה. ויש אומרים, כי בימים שבאו אחרי כן הורגש מחסור רב במצ"רכים משובחים בבתי עשירים רבים בתל אביב. הבורסה השחורה שקעה לפתע, ב"עקבות פעולת המשטרה, — למחתרת. השאלה עומדת בפני הנוגעים בדבר בכל הארצות היא: האם יוכלו גם להבא להפי"נות את העסקים לה"ר לילינבלום" או שימא יתפרסם עתה שמו של יהודי טוב אחר בארצות אלה...

הפקיד אור, סליחה..."

מאריים לציד סחורות הונחו בכל החד"זיתות, מוקמות "מלכודות" בצומת דרכים, נערכים חיפושי פתע ע"י פקחי אנף הקיצוב, אנשי משטרת החופים והגבולות מחפשים בסוליות, פותחים קופסאות בשר וסרדינים. פה מחפשים נעלים ואריגים, שם בשר שחור, ובמקום אחר שוב שער"גים מוברחים, דולרים, יהלומים.

הסוחרים, אנשי המעמד הבינוני (מה זה בעצם ומי שייך למעמד הזה?), המפ"ל"גות, וכל אדם שהדבר נוח לו מבחינה זו או אחרת, הכל צועקים חמס: "היתכן? מה פשר החיפושים הללו?" ואמנם אפשר היה להצדיק את זעקתם והתנגדותם אלמלא עובדה קטנה ולא חשובה כביכול והיא, כי החיפושים — נושאים פרי, ועל כן — סבורים אנשי הרשות המוסמכת — יש מקום לחיפושים אלה, לחשדות, לפעולות הלה.

לפני כמה שבועות חיפשו בין סוחרים בתל-אביב שעונים מוברחים. היה שם סוחר מכובד אחד, שהקים צעקה נגד השיטה והגיש. "אני אדם בן 60" — אמר האיש — "סוחר מכובד וסוחר לא מאתמול. היתכן שיחפשו אצלי בכיסים? הראה מישו כדבר הזה? פקיד שיגש אלי ויחפש בכיס?" שאלוהו: "ומה היה? האם מצאו דבר?". "זה כלל לא חשוב" — הת"רעם האיש — "נניח שמצאו — ובאמת מצאו — אך אני מדבר על השיטה".

אולם כאשר ערכו חיפוש מקיף בקפה "תפארת" בתל-אביב ולא מצאו דבר לאחר שכמה מאות איש הוחזקו שם במשך שעות — יצאה דעת הציבור נגד הפעולה הזאת, והמפקח הכללי של המשטרה צריך היה להתנצל. מכאן יוצא כי התוצאות הן המשכונות אותנו. האמנם אפשר לראות בתוצאות החיפושים קנה מדה לעצם התור"פעו? בימי הבריטים "מחה כל הישוב" נגד השיטה של הכרזות עוצר, בדיקות

רחוב לילינבלום, תל-אביב. מה אתה רוצה לקנות?

וכו' משום שבקרבתו היו טרוריסטים. אז צעקנו: הללו מהוים מיעוט, והאם בגללם צריכים כולנו לסבול? רק דבר אחד יכול להצדיק איפוא את השיטה של "חיפושים טוטאליים" במדינה — העובדה שרוב התור"שבים, הבאים לארץ והיוצאים ממנה — רובם ספרדים ומבריתחים.

מאז נחלה משטרת החופים והגבולות נצחון בחיפה, כאשר נתגלו השעונים ב"קופסאות בשר, החלו פקידים לחפש בקופ"

הנסיכה מרגרט רוז שתיה...

סאות חשודות ועוד מעט והדבר י"הפך לשיטה. אשה, שחורה מאמריקה והביאה אתה קופסאות בשר וסרדינים, הפסידה את המזון הזה לאחר שהקופסאות נפתחו. אמנם לא נמצא שום דבר, אך הסרדינים והבשר נתקלקלו. הוא הדין בסוליות הנפי"תחות, משום שפעם נמצאו בנעלים יהל"מים ודולרים. חסרה לנו סטטיסטיקה על מדת הנוק שנגרם על ידי החיפושים לנעלים, מזון וכו', אך כפי שמוסרים פוגע הדבר באנשים חפים מפשע. כמובן, שלאחר שהפקיד בדק את החפצים החש"דים ולא מצא בהם דבר, הוא יכול לומר "סליחה". אך ספק אם הדבר עוזר לנוסע, וספק גדול יותר אם זה מחזיר לו את כבודו לאחר ההשפלה. כלל ידוע הוא, כי החוק מעדיף לשחרר תשעה פושעים מאשר לחייב אדם חף מפשע אחד.

נוכח זאת יפה: ההנחה כי כולנו עוברים על החוק פוסלת את החוק עצמו. "אין גוונים גזירה שאין רוב הציבור יכול לעמוד בה". ואם כולנו חשודים כספסרות, צריך לבטל את כל הפיקוח.

השרוול הארוך

גבר גבהי-קומה, משכמו ומעלה מעל לכל שאר חברי הכנסת (לפחות בקומתו) עלה במדרגות המזון. "שלום, אדוני השר!" קידמה את פניו המלצרית. "אינני שר", השיב הגבוה בנימה של מבוכה. "אין דבר", חייכה המלצרית הכל-יודעת. "אם אינך, תהיה!"

ואמנם נראה שעקיבא גלובמן, הציר המפא"י בעל הקרחת המזהירה והקול השואג, הדבר את שני הדוהרים בראש במרוץ על כסא השר במשרד התעשייה והמסחר (המיוסם זה שנה ומחצה, אחרי פרישת הציונים הכלליים מן הקואליציה). שני המתחרים ססיכוייהם החלו יורדים: ד"ר פדרר, ה"יקה" עגול-הפנים, לשעבר מפקח מנדטורי על המזונות, ראש "עמידר" ו"רסקי", "פרוגרסיבי" ליברלי המאמין ב"קיצוב ובתיכונות, ודויד צבי פנקסי, חבוש כיפה ובעל אף יהודי, ראש "בנק מזרחי" וחבר עריות תל-אביב, עולה בכנסת שהצ"ליח לרכוש את אמונה של ה"בורגנות".

שכונת-חאפ. משרד המסחר והתע"ש"ה הפך מאז הקמת הממשלה הנוכחית למעין "שכונת חאפ". משרד האספקה חטף ממנו את אנף המלאי והסחורות, ו"ר משר"דים אחרים חילקו ביניהם את הוצאת רשינות היבוא. מנהל המשרד התפטר, וממלא מקומו מצא אף הוא ש"אין טעם במנהל-משרד בלי סמכויות". ופתאום החלה